Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

21 март 2024 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2014/26/ЕС — Колективно управление на авторското право и сродните му права — Организация за колективно управление на авторски права — Независимо образувание за управление на авторски права — Достъп до дейността по управление на авторското право и сродните му права — Директива 2000/31/ЕО — Материален обхват — Член 3, параграф 3 — Директива 2006/123/ЕО — Материален обхват — Член 17, точка 11 — Член 56 ДФЕС“

По дело C-10/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим, Италия) с акт от 5 януари 2022 г., постъпил в Съда на 5 януари 2022 г., в рамките на производство по дело

Liberi editori e autori (LEA)

срещу

Jamendo SA,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: E. Regan, председател на състава, M. Ilešič (докладчик), I. Jarukaitis, A. Kumin и D. Gratsias, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: C. Di Bella, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 февруари 2023 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Liberi editori e autori (LEA), от D. Malandrino, A. Peduto и G. M. Riccio, avvocati,

– за Jamendo SA, от M. Dalla Costa, G. Donà и A. Ferraro, avvocati,

* Език на производството: италиански.

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от R. Guizzi, avvocato dello Stato,

– за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll, G. Kunnert и F. Parapatits и в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от V. Di Bucci и J. Samnadda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 май 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2014/26/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно колективното управление на авторското право и сродните му права и многотериториалното лицензиране на правата върху музикални произведения за използване онлайн на вътрешния пазар (ОВ L 84, 2014 г., стр. 72).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Liberi editori e autori (LEA) (Издатели и автори на свободна практика) и Jamendo SA относно упражняването от последното на посредническа дейност в областта на авторското право и сродните му права на италианска територия.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2000/31/ЕО

3 Член 1, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257), гласи:

„Настоящата директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки“.

4 Съгласно член 3, параграф 2 от тази директива:

„Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка“.

5 Член 3, параграф 3 от посочената директива предвижда по-специално че член 3, параграф 2 от нея не се прилага за областите, посочени в приложението към Директивата.

6 Съгласно това приложение член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2000/31 не се прилагат „за: […] авторско право и сродни права, правата посочени в Директива 87/54/ЕИО [на Съвета от 16 декември 1986 година за правната закрила на топологиите на полупроводникови изделия (ОВ L 24, 1987 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 7, стр. 218)] и Директива 96/9/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 1996 година за правна закрила на базите данни (ОВ L 77, 1996 г., стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 102)], както и права на индустриална собственост“.

Директива 2006/123/ЕО

7 Член 1 от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50), озаглавен „Предмет“, предвижда в параграф 1:

„Настоящата директива установява общи разпоредби за улесняване упражняването на свободата на установяване за доставчиците на услуги и свободното движение на услуги, като същевременно се запазва високото качество на услугите“.

8 Член 3 от тази директива, озаглавен „Отношения с други разпоредби на правото на Общността“, предвижда в параграф 1:

„Ако разпоредбите на настоящата директива влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Общността, регулираща специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфичен сектор или за специфични професии, предимство има разпоредбата на другия акт на Общността и тя се прилага към тези специфични сектори или професии. […]“.

9 Член 16 от посочената директива, озаглавен „Свобода да се предоставят услуги“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени.

[…]“.

10 Член 17 от същата директива, озаглавен „Допълнителни дерогации от свободата да се предоставят услуги“, гласи:

„Член 16 не се прилага към:

[…]

11) авторско право и сродните му права […]“.

Директива 2014/26

11 Съгласно съображения 2—4, 7—9, 15, 16, 19 и 55 от Директива 2014/26:

„(2) Разпространението на съдържание, което е защитено от авторското право и сродните му права, включително книги, аудио-визуални продукции и записана музика и свързаните с тях услуги, изискват различните носители на авторско право и сродните му права, като автори, изпълнители, продуценти и издатели, да лицензират правата си. Обикновено носителят на права избира между индивидуално или колективно управление на правата си, освен ако държавите членки предвидят друго в съответствие с правото на Съюза и с международните задължения на Съюза и държавите членки. Управлението на авторското право и сродните му права включва предоставяне на лицензи на ползвателите, одит на ползвателите, мониторинг на използването на правата, прилагане на авторското право и сродните му права, събиране на приходите от упражняването на правата, реализирани от използването на правата, и разпределяне на дължимите суми сред носителите на права. Организациите за колективно управление на авторски права дават възможност на носителите на права да получават възнаграждение за използване, което те не биха били в състояние да контролират или да наложат спазването на правата, включително извън националните пазари.

(3) В съответствие с член 167 [ДФЕС], в своите действия Съюзът трябва да взема предвид културното разнообразие и да допринася за процъфтяването на културите на държавите членки при зачитане на тяхното национално и регионално разнообразие, като същевременно опазва общото културно наследство. Организациите за колективно управление на авторски права играят и следва да продължават да играят важна роля като популяризатори на разнообразието на културното изразяване, както като дават достъп до пазара и на най-малките и по-слабо популярни репертоари, така и като осигуряват социални, културни и образователни услуги от полза за носителите на правата им и за обществеността.

(4) Когато са установени в Съюза, организациите за колективно управление на авторски права следва да разполагат със свободите, предвидени в Договорите, когато представляват носители на права, пребиваващи или установени в други държави членки, или когато предоставят лицензи на ползвателите, пребиваващи или установени в други държави членки.

[…]

(7) Защитата на интересите на членовете на организациите за колективно управление на авторски права, носителите на права и трети лица налага законодателствата на държавите членки, свързани с управление на авторското право и многотериториалната лицензионна система на използване на музикални произведения онлайн, да бъдат координирани с цел да съществуват еднакви гаранции в целия Съюз. Следователно настоящата директива следва да се основава на член 50, параграф 1 от ДФЕС.

(8) Настоящата директива има за цел да предвиди координирането на националните правила относно достъпа до дейността по управление на авторското право и сродните му права от организации за колективно управление на авторски права, особеностите на тяхното управление и надзорната рамка, и поради това следва да се основава и на член 53, параграф 1 от ДФЕС. Освен това, тъй като това засяга сектор, предоставящ услуги в целия Съюз, настоящата директива следва да се основава на член 62 от ДФЕС.

(9) Настоящата директива има за цел да определи изискванията, приложими за организациите за колективно управление на авторски права, за да се гарантира висок стандарт на управление, финансово управление, прозрачност и отчетност. Това обаче не следва да възпрепятства държавите членки да поддържат или да налагат, по отношение на организации за колективно управление на авторски права, установени на тяхната територия, по-строги стандарти от тези, посочени в дял II от настоящата директива, при условие че тези по-строги стандарти са съвместими с правото на Съюза.

[…]

(15) Носителите на авторски права следва да могат да възложат управлението на техните права на независими образувания за управление на авторски права. Независимите образувания за управление на авторски права са търговски образувания, които се различават от организациите за колективно управление на авторски права, inter alia, по това, че те не са притежавани или контролирани от носителите на авторски права. Въпреки това, доколкото такива независими образувания за управление на авторски права извършват същата дейност като организациите за колективно управление на авторски права, те следва да бъдат задължени да предоставят определени сведения на носителите на авторски права, които те представляват, на организациите за колективно управление, на ползвателите и на обществеността.

(16) Аудио-визуалните продуценти, продуцентите на записи и разпространителите лицензират своите собствени права, в някои случаи наред с правата, които са им били прехвърлени, например от изпълнители, въз основа на индивидуално договорени споразумения, и действат в свой интерес. Книгоиздателите, издателите на музикални произведения или издателите на вестници лицензират права, които са им били прехвърлени въз основа на индивидуално договорени споразумения, и действат в свой интерес. Следователно аудио-визуалните продуценти, продуцентите на записи, разпространителите и издателите, не следва да се считат за „независими образувания за управление на авторски права“. Освен това управителите и агентите на авторите и изпълнителите, действащи като посредници и представляващи носителите на права в техните отношения с организации за колективно управление на авторски права, не следва да се считат за „независими образувания за управление на авторски права“, тъй като те не управляват права по смисъла на определяне на тарифи, предоставяне на лицензи или събиране на пари от ползвателите.

[…]

(19) Като се имат предвид свободите, установени в ДФЕС, колективното управление на авторски и сродни права следва да предполага, че носителят на права има възможност свободно да избира организация за колективно управление на авторски права, на която да възложи управлението на своите права, били те права за

разгласяване пред публика или права за възпроизвеждане, или категории права, свързани с форми на експлоатация, като излъчване, театрално показване или възпроизвеждане за онлайн разпространение, при условие че тази организация за колективно управление на авторски права, която носителят на авторски права желае да избере, вече управлява такива права или категории права.

[…]

[…] носителите на права следва да могат лесно да оттеглят такива права или категории права от дадена организация за колективно управление на авторски права и да управляват тези права индивидуално или да поверят или прехвърлят управлението на всички или част от тях на друга организация за колективно управление на авторски права или друго образувание, независимо от държавата членка на националността, пребиваването или установяването на организацията за колективно управление на авторски права, другото образувание или носителя на правото. Когато дадена държава членка, в съответствие с правото на Съюза и международните задължения на Съюза и на неговите държави членки, предвижда задължително колективно управление на авторски права, изборът на носителите на права ще бъде ограничен до други организации за колективно управление на авторски права.

[…]

[…]

(55) Доколкото целите на настоящата директива, а именно подобряване на възможността на членовете на организациите за колективно управление на авторски права да упражняват контрол над дейностите на тези организации, гарантиране на достатъчна прозрачност от страна на организациите за колективно управление на авторски права и подобряване на многотериториалното лицензиране на авторските права върху музикални произведения за използване онлайн, не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите членки, а поради техния мащаб и последици могат да бъдат по-добре постигнати на равнището на Съюза, Съюзът може да приема мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 [ДЕС]. В съответствие с принципа за пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля мерките, необходими за постигането на тези цели“.

12 Съгласно член 1 от тази директива, озаглавен „Предмет“:

„Настоящата директива определя изисквания, необходими, за да се гарантира правилното функциониране на управлението на авторското право и сродните му права от организациите за колективно управление на авторски права. Тя също така определя изискванията за многотериториалното лицензиране от организации за колективно управление на авторските права върху музикални произведения за използване онлайн“.

13 Член 2 от посочената директива, озаглавен „Обхват“, гласи:

„1. Дялове I, II, IV и V, с изключение на член 34, параграф 2 и член 38, се прилагат за всички организации за колективно управление на авторски права, установени в Съюза.

2. Дял III, член 34, параграф 2 и член 38 се прилагат за организации за колективно управление на авторски права, които управляват авторските права върху музикални произведения за използване онлайн на многотериториална основа.

3. Съответните разпоредби на настоящата директива се прилагат по отношение на образувания, притежавани или контролирани пряко или непряко, изцяло или частично, от организация за колективно управление на авторски права, при условие че тези образувания извършват дейност, която, ако се осъществява от организация за колективно управление на авторски права, би била обект на тези разпоредбите на настоящата директива.

4. Член 16, параграф 1, членове 18 и 20, член 21, параграф 1, букви а), б), в), д), е) и ж) и членове 36 и 42 се прилагат за всички независими образувания за управление на авторски права, установени в Съюза“.

14 Член 3 от същата директива, озаглавен „Определения“, гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „организация за колективно управление на авторски права“ означава организация, която е оправомощена по закон или чрез възлагане, лиценз или други договорни условия да управлява авторски или сродните им права от името на повече от един носител на авторски права, в обща полза на тези носители на авторски права, като нейна изключителна или основна цел и която отговаря на единия или на двата от следните критерии:
   i) тя е собственост на нейните членове или се контролира от тях;
   ii) тя е с нестопанска цел;

б) „независимо образувание за управление на авторски права“ означава организация, която е оправомощена по закон или чрез възлагане, лиценз или други договорни условия да управлява авторски или сродните им права от името на повече от един носител на авторски права в обща полза на тези носители на авторски права като нейна изключителна или основна цел и която:
   i) нито е притежавана, нито е контролирана, пряко или непряко, изцяло или частично, от носители на авторски права и
   ii) е със стопанска цел;

[…]

й) „споразумение за представителство“ означава всяко споразумение между организациите за колективно управление на авторски права, съгласно което една организация за колективно управление на авторски права упълномощава друга организация за колективно управление на авторски права да управлява правата, които тя представлява, включително споразумение, сключено в съответствие с членове 29 и 30;

[…]“.

15 Член 4 от Директива 2014/26, озаглавен „Общ принцип“, гласи:

„Държавите членки гарантират, че организациите за колективно управление на авторски права действат в интерес на носителите на авторски права, чиито права представляват, и че не им налагат задължения, които не са обективно необходими за защита на правата и интересите им или за ефективното управление на правата им“.

16 Съгласно член 5 от тази директива, озаглавен „Права на носителите на авторски права“:

„1. Държавите членки гарантират, че носителите на авторски права разполагат с правата по параграфи 2—8 и че тези права са включени в устава или в условията за членство в организацията за колективно управление на авторски права.

2. Носителите на авторски права имат правото да оправомощават избрана от тях организация за колективно управление на авторски права да управлява правата, категориите права или видовете произведения и други обекти по техен избор, за избрани от тях територии, независимо от държавата членка, чиито граждани са, или държавата членка на пребиваване или установяване на носителя на авторски права или на организацията за колективно управление на авторски права. Ако организацията за колективно управление на авторски права няма обективно обосновани причини да откаже да осъществи управление, тя се задължава да управлява такива права, категории права или видове произведения и други обекти, при условие че управлението им попада в рамките на обхвата на нейната дейност.

3. Носителите на права имат право да предоставят лицензи за упражняване с нетърговска цел на права, категории права или видове произведения и други обекти по техен избор.

4. Носителите на авторски права имат правото да прекратяват оправомощаването на организацията за колективно управление на авторски права за управление на авторски права, категории права или видове произведения и други обекти, или да оттеглят от организация за колективно управление на авторски права управлението на избрани от тях права, категории права или видове произведения и други обекти, съобразно посоченото в параграф 2, за избрани от тях територии, след предизвестие в разумен срок, който не надвишава шест месеца. Организацията за колективно управление на авторски права може да реши, че такова прекратяване или оттегляне ще влезе в сила в края на финансовата година.

5. Ако има суми, дължими на носител на авторски права за действия, свързани с използване, извършени преди влизането в сила на прекратяването на оправомощаването или на оттеглянето на правата, или по лиценз, предоставен преди влизането в сила на прекратяването на оправомощаването или на оттеглянето на правата, носителят на авторски права запазва правата си по членове 12, 13, 18, 20, 28 и 33.

6. Организациите за колективно управление на авторски права не ограничават упражняването на права, предоставени им по силата на параграфи 4 и 5, чрез изискване, като условие за упражняването на тези права, управлението на авторски права, категории права или видове произведения и други обекти, които са предмет на прекратяването или отнемането, да бъде възложено на друга организация за колективно управление на авторски права.

[…]“.

17 Член 6 от посочената директива, озаглавен „Правила за членство в организации за колективно управление на авторски права“, предвижда в параграф 2:

„Организациите за колективно управление на авторски права приемат носители на авторски права и образувания, представляващи носителите на авторски права, включително други организации за колективно управление на авторските права и сдружения на носителите на авторски права, за членове, ако те отговарят на изискванията за членство, които се основават на обективни, прозрачни и недискриминационни критерии. […]“.

18 Съгласно член 16 от Директива 2014/26, озаглавен „Лицензиране“:

„1. Държавите членки гарантират, че организациите за колективно управление на авторски права и ползвателите провеждат преговори за лицензиране на права добросъвестно. […]

2. Лицензионните условия се основават на обективни и недискриминиращи критерии. […]

Носителите на авторски права получават подходящо възнаграждение за използването на правата им. Тарифите за изключителни права и права на възнаграждение са обвързани в разумна степен, inter alia, с икономическата стойност на ползването на търгуваните права, като се отчита характерът и обхватът на използване на произведението и на други обекти, както и икономическата стойност на услугите, предоставяни от организацията за колективно управление на авторски права. […]

3. Организациите за колективно управление на авторски права отговарят незабавно на исканията на ползвателите, като посочват, inter alia, информацията, необходима на организацията за колективно управление на авторски права да представи предложение за лиценз.

Когато получат цялата необходима информация, организациите за колективно управление на авторски права незабавно предлагат лиценз или предоставят на ползвателя обосновано становище с обяснение на това защо не възнамеряват да лицензират определена услуга.

[…]“.

19 Член 30 от тази директива, озаглавен „Задължение за представляване на друга организация за колективно управление на авторски права за многотериториално лицензиране“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки гарантират, че в случаите, в които организация за колективно управление на авторски права, която не предоставя или не предлага предоставяне на многотериториални лицензи за онлайн права върху музикални произведения, включени в нейния собствен репертоар, отправя предложение към друга организация за колективно управление на авторски права да сключат споразумение за представителство, с което да представляват тези права, организацията за колективно управление на авторски права, към която е отправено предложение, е задължена да го приеме, ако към дадения момент вече предоставя или предлага предоставяне на многотериториални лицензи за същата категория онлайн права върху музикални произведения, включени в репертоара на една или повече други организации за колективно управление на авторски права“.

20 Съгласно член 36 от посочената директива, озаглавен „Спазване“:

„1. Държавите членки гарантират, че компетентните органи, определени да извършват тази функция, наблюдават спазването на разпоредбите на националното законодателство, приети и приложени съгласно предвидените в настоящата директива изисквания, от страна на организациите за колективно управление на авторски права, установени на тяхната територия.

[…]

3. Държавите членки гарантират, че компетентните органи, определени за тази цел, имат правомощия да налагат подходящи санкции или да предприемат подходящи мерки при неспазване на разпоредбите на националното право, приети в изпълнение на настоящата директива. Наказанията и мерките са ефективни, пропорционални и възпиращи.

[…]“.

21 Член 39 от Директива 2014/26, озаглавен „Уведомяване на организациите за колективно управление на авторски права“, предвижда:

До 10 април 2016 г. държавите членки предоставят на [Европейската комисия], въз основа на информацията, с която разполагат, списък на организациите за колективно управление на авторски права, установени на тяхната територия.

Държавите членки съобщават за всички евентуални промени в този списък на Комисията без неоправдано забавяне.

Комисията публикува тази информация и я поддържа актуална“.

22 Член 41 от тази директива, озаглавен „Експертна група“, гласи:

„С настоящото се създава експертна група. Тя се състои от представители на компетентните органи на държавите членки. Експертната група се председателства от представител на Комисията и заседава или по инициатива на председателя, или по искане на делегацията на държава членка. Задачите на групата са:

а) да проучва въздействието на транспонирането на настоящата директива върху функционирането на организациите за колективно управление и независимите управленски органи в рамките на вътрешния пазар, както и да посочва трудностите;

[…]“.

Италианското право

23 Член 180 от Legge n. 633 - Protezione del diritto d’autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (Закон № 633 за защита на авторското право и на другите права, свързани с неговото упражняване) от 22 април 1941 г., изменен с Decreto legge n. 148 — Disposizioni urgenti in

materia finanziaria e per esigenze indifferibili (Декрет-закон № 148 за определяне на спешни мерки във финансовата област и за неподлежащи на отлагане нужди) от 16 октомври 2017 г. (наричан по-нататък „Закон за защита на авторското право“), гласи:

„Посредническата дейност, независимо дали се извършва под всяка пряка или непряка форма на намеса, посредничество, упълномощаване, представителство, включително възлагане за упражняването на правата за представителство, изпълнение, рецитиране, радиоизлъчване, включително публичното разгласяване чрез спътник и механично и кинематографично възпроизвеждане на защитени произведения, е запазена изключително за Società italiana degli autori ed editori (SIAE, италианско дружество на авторите и издателите) и за другите организации за колективно управление, посочени в [Decreto legislativo n. 35 — Attuazione della direttiva 2014/26/UE sulla gestione collettiva dei diritti d'autore e dei diritti connessi e sulla concessione di licenze multiterritoriali per i diritti su opere musicali per l'uso online nel mercato interno (Законодателен декрет № 35 за транспониране на [Директива 2014/26/ЕС]) от 15 март 2017 г. (GURI, бр.72 от 27 март 2017 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 35/2017“)].

Тази дейност се извършва с цел:

1) предоставяне, от името и в интерес на носителите на права, на лицензи и разрешения за икономическо използване на защитени произведения;

2) събиране на приходите от тези лицензи и разрешения;

3) разпределяне на същите приходи между носителите на права.

Дейността на [SIAE] се упражнява също така в съответствие с правилата, установени в правилника в онези чужди страни, в които то има организирано представителство.

Този изключителен характер на правомощията не засяга правото на автора, на неговите наследници или на правоприемниците да упражняват пряко признатите им с този закон права.

[…]“.

24 Съгласно член 4, параграф 2 от Законодателен декрет № 35/2017:

„Носителите на права могат да възложат на избрана от тях организация за колективно управление или на независимо образувание за управление управлението на техните права, на съответните категории или видове произведения и други обекти на закрила за посочените от тях територии, независимо от държавата членка на гражданство, пребиваване или установяване на организацията за колективно управление, независимото образувание за управление или носителя на права, без да се засягат разпоредбите на член 180 от [Закона за защита на авторското право] по отношение на дейността по посредничество в областта на авторското право“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

25 LEA е организация за колективно управление на авторски права, уредена съгласно италианското право и оправомощена за посредничество във връзка с авторски права в Италия.

26 Jamendo, учредено по люксембургското право дружество, е независимо образувание за управление на авторски права, което упражнява дейността си в Италия от 2004 г.

27 LEA предявява пред запитващата юрисдикция —Tribunale ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим, Италия), иск за преустановяване на действия срещу Jamendo, целящ да се разпореди на Jamendo да преустанови посредническата си дейност в областта на авторското право в Италия. В подкрепа на този иск LEA твърди, че Jamendo извършва незаконно тази дейност в Италия, тъй като, от една страна, не е вписано в списъка на организациите, оправомощени да посредничат в областта на авторското право в Италия, от друга страна, не отговаря на специфичните изисквания, предвидени в Законодателен декрет № 35/2017, и от трета страна, не е уведомило министерство на далекосъобщенията, преди да започне да извършва посочената дейност в нарушение на член 8 от този законодателен декрет.

28 Пред запитващата юрисдикция Jamendo поддържа, че Директива 2014/26 е неправилно транспонирана в италианското право, като твърди, че италианският законодател не е предоставил на независимите образувания за управление на авторски права предвидените в тази директива права.

29 В това отношение Jamendo посочва, че съгласно член 180 от Закона за защита на авторското право само SIAE и другите организации за колективно управление на авторски права, посочени в този член, могат да извършват посредническа дейност в Италия, което възпрепятства независимите образувания за управление на такива права да осъществяват дейност в областта на посредничеството във връзка с авторски права и ги принуждава да сключват споразумения за представителство със SIAE или с други оправомощени организации за колективно управление на авторски права.

30 При условията на евентуалност, Jamendo твърди, че дейността му не попада в обхвата на колективното, а на прякото управление на авторски права, като в това отношение се позовава на съображение 16 от Директива 2014/26, от което следва, че образуванията, предоставящи лицензи за права, които са им прехвърлени въз основа на „индивидуално“ договорени споразумения, не попадат в обхвата на понятието „независимо образувание за управление на авторски права“ по смисъла на член 3, буква б) от тази директива.

31 Запитващата юрисдикция счита, от една страна, че дейността на Jamendo, изглежда, не може да се квалифицира като „пряко управление“, като се има предвид, че Jamendo предоставя лицензи и подлицензи, получава възнаграждение въз основа на броя използвания на произведението и си удържа сума, определена като процент от получените приходи. Договорите, които Jamendo предлага на своите членове, също не изглежда да са резултат от индивидуални преговори и изборът между различни възможности не може да постави под въпрос квалифицирането на тези договори като „договори за присъединяване“, което не позволява всеки от посочените договори да се разглежда като резултат от конкретно договаряне.

32 От друга страна, тази юрисдикция отбелязва, че член 180 от Закона за защита на авторското право не позволява на независимите образувания за управление на авторски права да упражняват посредническа дейност във връзка с упражняването на правата на представителство, изпълнение, рецитиране, радиоразпръскване, включително публичното разгласяване чрез спътник и механично и кинематографично възпроизвеждане на защитени произведения.

33 При тези обстоятелства Tribunale Ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли Директива [2014/26] да се тълкува в смисъл, че не допуска национален закон, по силата на който достъпът до пазара за посредничество в областта на авторските права или поне предоставянето на лицензи на ползвателите е запазен(о) само за правни субекти, които могат да бъдат квалифицирани, съгласно определението в самата директива, като организации за колективно управление на авторски права, изключвайки онези, които могат да бъдат определени като независими образувания за управление на авторски права, учредени както в същата държава, така и в други държави членки?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

34 В съдебното заседание пред Съда италианското правителство повдига възражение за недопустимост на преюдициалното запитване, с мотива че спорът в главното производство е фиктивен.

35 Според италианското правителство обстоятелството, че страните в главното производство поддържат сходни позиции пред Съда, като по същество искат да се обяви за несъвместимо с правото на Съюза италианското законодателство, което предвижда, че само организациите за колективно управление на авторски права, но не и независимите образувания за управление на такива права могат да извършват посредническа дейност в областта на авторските права, е достатъчно, за да се установи изкуственият характер на спора в главното производство.

36 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на установеното в член 267 ДФЕС сътрудничество между него и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 12 октомври 2023 г., INTER CONSULTING, C-726/21, EU:C:2023:764, т. 32 и цитираната съдебна практика).

37 От това следва, че въпросите, които се отнасят до правото на Съюза, по презумпция са релевантни. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване или исканата преценка на валидността на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 12 октомври 2023 г., INTER CONSULTING, C-726/21, EU:C:2023:764, т. 33 и цитираната съдебна практика).

38 В случая несъмнено трябва да се отбележи, че пред запитващата юрисдикция LEA иска да се разпореди на Jamendo да преустанови посредническата си дейност в областта на авторското право в Италия, с мотива че упражняването на тази дейност нарушава разглежданата в

главното производство италианска правна уредба, а в представеното пред Съда писмено становище LEA поддържа по същество, че посочената италианска правна уредба не е в съответствие с правото на Съюза.

39 При това положение, като се има предвид съдебната практика, припомнена в точки 36 и 37 от настоящото решение, това обстоятелство, както и обстоятелството, че между страните в главното производство има съгласие относно начина, по който трябва да се тълкува правото на Съюза, не са достатъчни, за да опровергаят действителността на спора в главното производство, а оттам и допустимостта на преюдициалното запитване, щом не са налице данни, които явно да показват, че този спор е изкуствен или фиктивен (вж. в този смисъл решения от 22 ноември 2005 г., Mangold, C-144/04, EU:C:2005:709, т. 37—39, и от 19 юни 2012 г., Chartered Institute of Patent Attorneys, C-307/10, EU:C:2012:361, т. 31—34).

40 Следва да се отбележи обаче, че във текста на преюдициалния въпрос запитващата юрисдикция говори за независими образувания за управление на авторски права, учредени „както в същата държава, така и в други държави членки“. Jamendo обаче е установено в Люксембург и нищо в преписката, с която разполага Съдът, не позволява да се приеме, че спорът в главното производство се отнася до независимо образувание за управление на авторски права, установено в Италия. При тези обстоятелства следва да се приеме, че доколкото се отнася до независимите образувания за управление на авторски права, установени във въпросната държава членка, преюдициалният въпрос има хипотетичен характер.

41 Ето защо в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 37 от настоящото решение, преюдициалното запитване трябва да се обяви за недопустимо в частта, в която се отнася до независимите образувания за управление на авторски права, установени в Италия.

По преюдициалния въпрос

42 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2014/26 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, което изключва общо и напълно възможността независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, да предоставят в първата държава членка услуги по управление на авторски права.

43 Както следва от съображения 7, 8 и 55 от тази директива, тя има за цел да координира националните правила относно достъпа до дейността по управление на авторското право и сродните му права от организации за колективно управление на авторски права, особеностите на тяхното управление, надзорната рамка и изискванията за многотериториалното лицензиране на авторските права върху музикални произведения за използване онлайн с цел да се защитят интересите на членовете на организациите за колективно управление на авторски права, носителите на авторски права и трети лица, като се гарантира, че те се ползват от еднакви гаранции в целия Съюз.

44 За тази цел член 1 във връзка със съображение 9 от посочената директива предвижда, че същата установява по-специално изискванията, приложими за организациите за колективно управление на авторски права, за да се гарантира висок стандарт на управление, финансово управление, прозрачност и отчетност.

45 Като приема, както се посочва в съображение 15 от Директива 2014/26, че независимите образувания за управление на авторски права, макар да са търговски образувания, които се различават от организациите за колективно управление на авторски права по-специално по това, че те не са притежавани или контролирани от носителите на авторски права, извършват същата дейност като организациите за колективно управление на авторски права, законодателят на Съюза счита, че те следва да бъдат задължени да предоставят определена информация.

46 За тази цел член 2, параграф 4 от Директива 2014/26 предвижда, че някои конкретни разпоредби на тази директива относно предоставянето на информация на носителите на авторски права, представлявани от тези образувания, на организациите за колективно управление, на ползвателите и на обществеността се прилагат за независимите организации за управление на авторски права.

47 Член 5, параграф 2 от тази директива, който предоставя на носителите на авторски права правото да изберат организацията за колективно управление на авторски права, която да ги представлява, при това независимо от държавата членка, чиито граждани са, или държавата членка на пребиваване или установяване на организацията за колективно управление на авторски права или на носителя на авторски права, не е сред разпоредбите, изброени в член 2, параграф 4 от посочената директива.

48 Освен това, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 38 от заключението си, никоя друга разпоредба от Директива 2014/26 не урежда достъпа на тези образувания до дейността по управление на авторски права.

49 Действително в съображение 19 от Директива 2014/26 се посочва по-специално, че носителите на авторски права трябва да могат лесно да оттеглят правата си от организация за колективно управление на авторски права и да управляват тези права индивидуално или да поверят управлението им на друга организация за колективно управление на авторски права или на друго образувание, независимо от държавата членка на националността, пребиваването или установяването на съответната организация за колективно управление на авторски права, другото образувание или носителя на правото.

50 При все това, от една страна, предвидената в член 5, параграф 4 от тази директива възможност носителите на права да оттеглят управлението на своите права от организация за колективно управление на авторски права не означава, че държавите членки са длъжни да гарантират, че тези носители имат правото да оправомощят избрано от тях образувание за управление на авторски права да управлява правата им, независимо от държавата членка на националността, пребиваването или установяването на това образувание.

51 От друга страна, от съображение 19 от посочената директива не може да се изведе тълкуване на член 2, параграф 4 и на член 5, параграф 2 от Директивата, което да е несъвместимо с текста на тези разпоредби. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика, макар да е възможно преамбюлът на акт на Съюза да уточнява съдържанието на разпоредбите на този акт и да дава насоки за тълкуване, които могат да изяснят волята на автора на посочения акт, той няма правнообвързваща стойност и не може да бъде изтъкван като основание за неприлагане на самите разпоредби на съответния акт или за тълкуване на тези разпоредби в смисъл, който явно противоречи на текста им (вж. в този смисъл решение от 25 март 2021 г., Българска народна банка, C-501/18, EU:C:2021:249, т. 90 и цитираната съдебна практика).

52 Следователно, като се има предвид, че член 2, параграф 4 от Директива 2014/26 изброява изчерпателно разпоредбите, които се прилагат към независимите образувания за управление на авторски права, член 5, параграфи 1, 2 и 4 във връзка със съображение 19 от тази директива не може да се тълкува в смисъл, че задължава държавите членки да гарантират, че носителите на авторски права имат право да оправомощават избрано от тях независимо образувание за управление, което да управлява правата им, независимо от държавата членка на националността, пребиваването или установяването на независимото образувание за управление или на носителя на съответните права.

53 При липсата в Директива 2014/26 на такова задължение и по-общо на разпоредба, уреждаща достъпа на тези образувания до дейността по управление на авторски права, следва да се приеме, че тази директива не хармонизира условията за този достъп и следователно допуска законодателство на държава членка, което изключва общо и напълно възможността независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, да предоставят в първата държава членка услуги по управление на авторското право.

54 От това обаче не може да се направи извод, че такова национално законодателство не попада в приложното поле на правото на Съюза като цяло, нито a fortiori, че то е в съответствие с това право.

55 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че в спора по главното производство е налице положение, което е свързано с търговията между държавите членки, тъй като дружеството Jamendo, което е учредено по люксембургското право, не може, съгласно италианското законодателство, да предоставя в Италия услуги по управление на авторското право и сродните му права като независимо образувание за управление на авторски права. Така тези обстоятелства показват, че предвид предмета на спора в главното производство, за да даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, Съдът следва да тълкува други разпоредби от правото на Съюза.

56 Всъщност, доколкото урежда положения, свързани с търговията между държавите членки, такова законодателство може да попадне в обхвата на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС, отнасящи се до основните свободи (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, т. 49 и цитираната съдебна практика).

57 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, последният трябва да бъде полезен с отговора си на националния съд, за да му позволи да реши спора, с който е сезиран. Следователно, въпреки че запитващата юрисдикция формално е ограничила въпроса си до тълкуването на определена разпоредба от правото на Съюза, това обстоятелство не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване на това право, които могат да бъдат полезни за решаване на делото, с което тя е сезирана, независимо дали тази юрисдикция ги е посочила или не в споменатите въпроси. За тази цел Съдът трябва да извлече от всички предоставени от националната юрисдикция данни, и по-конкретно от мотивите на акта за преюдициално запитване, тези разпоредби от правото на Съюза, които се нуждаят от тълкуване предвид предмета на спора (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, т. 50 и цитираната съдебна практика).

58 От друга страна, национална мярка в област, предмет на изчерпателно хармонизиране на равнището на Съюза, трябва да бъде оценявана с оглед на разпоредбите на тази мярка за хармонизиране, а не с оглед на тези на първичното право (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., V VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, т. 52).

59 В случая обаче, както следва от точка 53 от настоящото решение, Директива 2014/26 несъмнено не хармонизира условията за достъп на независимите образувания за управление на авторски права до дейността по управление на авторски права. Въпреки това, както прави генералният адвокат в точки 40 и 41 от заключението си, следва да се провери и дали услугите по управление на авторското право и сродните му права, предоставяни от независимо образувание за управление на авторски права като Jamendo, могат да попаднат в материалния обхват на Директива 2000/31 или на Директива 2006/123.

60 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2000/31 тя урежда услугите на информационното общество. Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2006/123 обаче тя не се прилага, ако разпоредбите ѝ влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Съюза, регулираща специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфични сектори или за специфични професии.

61 Ето защо най-напред следва да се провери дали дейността по управление на авторски права, извършвана от независими образувания за управление на авторски права, се урежда от Директива 2000/31 и ако не, дали тази дейност попада в приложното поле на Директива 2006/123.

По приложимостта на Директива 2000/31

62 Член 3, параграф 2 от Директива 2000/31 забранява на държавите членки да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

63 Съгласно член 3, параграф 3 от тази директива обаче параграфи 1 и 2 от този член не се прилагат за „областите“, посочени в приложението към Директивата, в което са включени по-специално „авторско[то] право“ и „сродни[те му] права“.

64 Следва да се констатира, че предвидената в член 3, параграф 3 от Директива 2000/31 дерогация е формулирана широко и обхваща общо ограниченията на свободното предоставяне на услуги в „областта“ на авторското право и сродните му права.

65 Освен това нищо в тази директива не сочи, че с приемането на дерогацията законодателят на Съюза е искал да изключи от нейния обхват услугите по управление на авторското право и сродните му права.

66 Ето защо следва да се приеме, че управлението на авторското право и сродните му права — което, както е видно от съображение 2 от Директива 2014/26, включва по-специално предоставяне на лицензи на ползвателите, мониторинг на използването на правата, прилагане на авторското право и сродните му права, събиране на приходите от упражняването на правата и разпределяне на дължимите суми между носителите на права — попада в обхвата на дерогацията, предвидена в член 3, параграф 3 от Директива 2000/31 във връзка с приложението към нея.

67 Това тълкуване не може да бъде поставено под съмнение от обстоятелството, че като дерогация от общото правило, предвидено в член 3, параграф 2 от Директива 2000/31, член 3, параграф 3 от тази директива трябва да се тълкува стриктно. Всъщност, макар че съгласно постоянната съдебна практика разпоредбите, които дерогират някоя от основните свободи, трябва да се тълкуват стриктно, все пак трябва да се запази полезното действие на така установената дерогация и да се зачете нейната цел (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 162 и 163).

68 При тези обстоятелства следва да се констатира, че разпоредбите на Директива 2000/31 не са приложими към услугите по управление на авторското право и сродните му права.

По приложимостта на Директива 2006/123

69 Съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2006/123 тя има за цел по-специално да улесни упражняването на свободното движение на услуги, като същевременно се запазва високото качество на услугите.

70 За тази цел член 16, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда, че държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени.

71 По силата на член 17, точка 11 от посочената директива обаче член 16 от нея не се прилага за авторското право и сродните му права.

72 Съдът е тълкувал тази разпоредба в смисъл, че дейността по колективно управление на авторски права е изключена от приложното поле на член 16 от Директива 2006/123 (решение от 27 февруари 2014 г., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 65).

73 Всъщност тази дерогация, подобно на предвидената в член 3, параграф 3 от Директива 2000/31, е формулирана широко, като се отнася общо до авторското право и сродните му права, поради което от член 17, точка 11 от Директива 2006/123 не може да се изведе каквото и да било намерение на законодателя на Съюза да изключи услугите по управление на авторското право и сродните му права от обхвата на посочената дерогация.

74 От това следва, че услугите по управление на авторското право и сродните му права не попадат в приложното поле на член 16 от Директива 2006/123.

75 Тъй като, както следва от точки 53, 68 и 74 от настоящото решение, достъпът на независимите образувания за управление на авторски права до дейността по управление на авторски права не е предмет на изчерпателна хармонизация на равнището на Съюза, определянето на правилата в тази област е от компетентността на държавите членки, като обаче следва да се спазват разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС, и по-специално тези относно основните свободи (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, т. 56 и цитираната съдебна практика). При това положение национална правна уредба като разглежданата в главното производство трябва да се преценява от гледна точка на релевантните разпоредби на първичното право, в случая член 56 ДФЕС.

По съответствието на разглежданата в главното производство мярка със свободното предоставяне на услуги, гарантирано с член 56 ДФЕС

76 Съгласно трайната съдебна практика член 56 ДФЕС не допуска национална мярка, която, макар да се прилага без разлика, може да попречи, да затрудни или да направи по-малко привлекателно упражняването от гражданите на Съюза на свободата на предоставяне на услуги, гарантирана от посочената разпоредба от Договора за функционирането на ЕС (вж. в този смисъл Решение от 11 февруари 2021 г., Katoen Natie Bulk Terminals и General Services Antwerp, C-407/19 и C-471/19, EU:C:2021:107, т. 58 и цитираната съдебна практика).

77 В настоящия случай следва да се констатира, че национална мярка като разглежданата в главното производство, доколкото не позволява на независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, да предоставят в Италия услуги по управление на авторското право и сродните му права и по този начин ги задължава да сключат споразумения за представителство с оправомощена в тази държава членка организация за колективно управление на авторски права, очевидно представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги, гарантирано с член 56 ДФЕС.

78 Това ограничение обаче може да бъде обосновано с императивни съображения от общ интерес, стига да може да гарантира осъществяването на преследваната цел от обществен интерес и да не надхвърлят необходимото за постигането ѝ (в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 70).

По наличието на императивно съображение от общ интерес, което може да обоснове въпросното ограничение

79 Съгласно постоянната съдебна практика защитата на права върху интелектуална собственост е императивно съображение от общ интерес (решение от 27 февруари 2014 г., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 71 и цитираната съдебна практика).

80 Следователно правна уредба като разглежданата в главното производство може да бъде обоснована с целта за закрила на авторското право.

По пропорционалността на въпросното ограничение

81 Що се отнася до пропорционалността на въпросното ограничение, на първо място, следва да се провери дали ограничението, състоящо се в изключване на независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, от посредническата дейност в областта на авторското право, може да гарантира осъществяването на преследваната с такава мярка цел от общ интерес за защита на авторското право.

82 В това отношение Съдът е приел, че национална правна уредба, с която за управлението на авторските права върху определен вид защитени произведения се въвежда монопол на територията на съответната държава членка в полза на организация за управление, трябва да се счита за годна да защити правата върху интелектуалната собственост, тъй като позволява ефективно управление на авторското право и сродните му права и ефективен контрол за тяхното спазване на територията на съответната държава членка (решение от 27 февруари 2014 г., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 72).

83 В настоящия случай обаче разглежданата в главното производство национална правна уредба не предоставя на организация за колективно управление на авторски права монопол върху дейността по управление на авторското право на територията на въпросната държава членка. Всъщност член 180 от Закона за защита на авторското право позволява тази дейност да се извършва на италианска територия не само от SIAE, но и от организациите за колективно управление, посочени в Законодателен декрет № 35/2017, член 4, параграф 2 от който предвижда, че носителите на права могат да възложат на избрана от тях организация за колективно управление или на независимо образувание за управление управлението на техните права и то „независимо от държавата членка на гражданство, пребиваване или установяване на организацията за колективно управление, независимото образувание за управление или носителя на права“, като същевременно уточнява, че прилагането на тази разпоредба не засяга прилагането на разпоредбите на член 180 от Закона за защита на авторското право.

84 Както е видно от акта за преюдициално запитване, посочената разпоредба не позволява на установените в друга държава членка независими образувания за управление на авторски права да упражняват в Италия дейността по управление на авторски права, но същевременно позволява на установени в други държави членки организации за колективно управление на авторски права да упражняват такава дейност.

85 В този контекст следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика национална правна уредба може да гарантира осъществяването на преследваната цел само ако действително отговаря на стремежа за нейното последователно и систематично постигане (решение от 3 февруари 2021 г., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, т. 59 и цитираната съдебна практика).

86 Ето защо следва да се провери дали отговаря на това изискване различният режим по разглежданата в главното производство италианска правна уредба на организациите за колективно управление на авторски права, от една страна, и независимите образувания за управление на авторски права, от друга страна.

87 В това отношение трябва да се отбележи, че за разлика от организациите за колективно управление на авторски права, които са предмет на широкообхватна хармонизация, що се отнася до достъпа до дейността по управление на авторското право и сродните му права, особеностите на тяхното управление и надзорната рамка, от член 2, параграф 4 от Директива 2014/26 следва, че към независимите образувания за управление на авторски права се прилагат само на ограничен брой разпоредби от тази директива и следователно някои от предвидените в нея изисквания не се прилагат към тези образувания.

88 Първо, всъщност само организациите за колективно управление на авторски права имат задължението да предоставят лицензи въз основа на обективни и недискриминационни критерии в съответствие с член 16, параграф 2 от Директива 2014/26, а независимите образувания за управление на авторски права са длъжни само да провеждат преговорите за лицензиране добросъвестно в съответствие с параграф 1 от този член и да обменят цялата необходима за тази цел информация. Съгласно член 16, параграф 2 само организациите за колективно управление на авторски права са длъжни да предоставят на представляваните от тях носителите на авторски права подходящо възнаграждение за използването на правата им. Организациите за колективно управление на авторски права са длъжи също така да прилагат разумни тарифи, по-специално от гледна точка на икономическата стойност на ползването на търгуваните права, като се отчитат характерът и обхватът на

използване на произведението и на другите обекти, както и икономическата стойност на услугите, предоставяни от организацията за колективно управление на авторски права, докато независимите образувания за колективно управление на авторски права са свободни да прилагат каквито пожелаят тарифи.

89 Освен това, за разлика от независимите организации за колективно управление на авторски права, съгласно член 16, параграф 3 от тази директива организациите за колективно управление на авторски права са длъжни да отговарят незабавно на исканията на ползвателите и да им предложат лиценз или, ако не го направят, да обяснят надлежно причините, поради които не възнамеряват да лицензират определена услуга.

90 Второ, за разлика от организациите за колективно управление на авторски права, независимите образувания за управление на авторски права не са длъжни да приемат за членове носителите на авторски права, когато отговарят на изискванията за членство, които се основават на обективни, прозрачни и недискриминационни критерии в съответствие с член 6, параграф 2 от посочената директива.

91 Трето, независимите образувания за управление на авторски права не са длъжни да управляват правата на носителите на права, които са поискали това от тях — каквото задължение имат организациите за колективно управление на авторски права съгласно член 5, параграф 2, второ изречение от Директива 2014/26, когато управлението на тази права попада в обхвата на тяхната дейност, освен ако не са налице обективно обосновани причини — което означава, че те са свободни да избират категориите авторски права, които са финансово най-рентабилни, и да оставят на организациите за колективно управление на авторски права грижата да управляват другите категории права. За тези образувания не се прилага и предвиденото в член 5, параграф 4 от тази директива задължение да зачитат свободата на носителите на авторски права да прекратят оправомощаването за управление на техните авторски права, категории права или видове произведения или да оттеглят управлението на авторски права за определени територии.

92 Четвърто, за разлика от организациите за колективно управление на авторски права, независимите образувания за управление на авторски права не са обвързани нито от разпоредбите, уреждащи условията за членство, особеностите на управление и надзор и конфликтите на интереси, съдържащи се в членове 6—10 от Директива 2014/26, нито от разпоредбите относно процедурите за подаване на жалби и за уреждане на спорове, съдържащи се в членове 33—35 от нея.

93 Пето, тези образувания не са подчинени на изискванията, свързани с управлението на приходите от авторски права, предвидени в членове 11—15 от Директива 2014/26, което им позволява да увеличат максимално печалбите си.

94 Шесто, що се отнася до специфичните изисквания за прозрачност, наложени с тази директива, само член 20 и някои разпоредби на член 21 от Директивата се прилагат за независимите образувания за управление на авторски права. По-специално, за разлика от организациите за колективно управление на авторски права, независимите образувания за управление на авторски права нямат задълженията, предвидени в глава 5 от Директива 2014/26, и по-специално задължението за изготвяне на годишен доклад за прозрачността, предвидено в член 22 от нея.

95 Седмо и последно, дял III от Директива 2014/26 относно предоставянето на многотериториални лицензи за използване онлайн на музикални произведения също не се прилага за независимите образувания за управление на авторски права.

96 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че различното третиране, предвидено от разглежданата национална правна уредба, на независимите организации за управление на авторски права в сравнение с организациите за колективно управление на авторски права отговаря на стремежа за последователно и систематично постигане на целта за защита на авторското право, тъй като Директива 2014/26 налага на независимите образувания за управление на авторски права по-малко изисквания в сравнение с организациите за колективно управление на авторски права, по-специално по отношение на достъпа до дейност по управление на авторското право и сродните му права, лицензирането, особеностите на управление и надзорната рамка. При тези обстоятелства може да се приеме, че това различно третиране може да гарантира постигането на тази цел.

97 На второ място, що се отнася обаче до въпроса дали ограничението, което се изразява в изключване на независимите организации за управление на авторски права от посредническата дейност в областта на авторското право, не надхвърля необходимото, за да се гарантира постигането на целта от общ интерес за защита на авторското право, следва да се отбележи, че мярка, която засяга в по-малка степен свободното предоставяне на услуги, би могла да се състои по-специално в залагането на конкретни нормативни изисквания към предоставянето на посреднически услуги в областта на авторското право в съответната държава членка, които биха били оправдани с оглед на целта за защита на авторското право.

98 При тези обстоятелства се налага изводът, че разглежданата в главното производство национална правна уредба, доколкото представлява абсолютна пречка за всяко независимо образувание за управление на авторски права, независимо от нормативните изисквания, на които е подчинено съгласно националното право на държавата членка, в която е установено, да упражнява основна свобода, гарантирана от Договора за функционирането на ЕС, надхвърля необходимото за закрила на авторското право.

99 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 56 ДФЕС във връзка с Директива 2014/26 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, което изключва общо и напълно възможността независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, да предоставят в първата държава членка услуги по управление на авторски права.

По съдебните разноски

100 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 56 ДФЕС във връзка с Директива 2014/26/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно колективното управление на авторското право и сродните му права и многотериториалното лицензиране на правата върху музикални произведения за използване онлайн на вътрешния пазар

трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допуска законодателство на държава членка, което изключва общо и напълно възможността независимите образувания за управление на авторски права, установени в друга държава членка, да предоставят в първата държава членка услуги по управление на авторски права.

Подписи